

SKUNK

Leesexemplaar

GEERT TAGHON

SKUNK

De geur van een destructief leven

P E L C K M A N S

SKUNK
Geert Taghon

Eerste druk: 2015
Vierde druk: augustus 2024

© 2024, Geert Taghon en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2015/7104/20
ISBN 978 94 6131 406 2
NUR 285

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

De woorden kwamen op mij af en weergalmden in mijn hoofd. Als een orkaan beukten ze op me in en vulden mijn binnenste met woede. De adrenaline gierde door mijn lichaam, mijn huid stond in brand. Mijn ogen versteenden, staarden naar de woedende massa voor mij. De ‘onmachtigen’ kwamen mijn kamer binnen en probeerden mij te overheersen. Na de eerste kwam er een tweede, en na de tweede kwam nummer drie.

Ik had het voelen aankomen. De eerste tintelingen in mijn handen, het opspannen van mijn kaakspieren, de stress in mijn hoofd. De duisternis binnenin, de kilte. Signalen die erop wezen dat mijn demonen zich aan het voorbereiden waren.

Ik probeerde mij te beheersen. De trillingen werden steeds heviger, de controle steeds minder. En ten slotte ging ik schreeuwen. Ik spuwde de razernij uit, het vervulde me tegelijk met een warme gloed. Vóór mij: het gezicht van de roepende met zijn dreigende houding, het staren naar mij, het willen uitoefenen van macht. Ik sloot mij af, voelde dat ik de sterkste was, rook hun angst, balde mijn vuisten ... En al wat ik kon denken, was: de geur, de geur. De geur bracht mij tot rust.

Hun fysieke overmacht hadden ze nodig om indruk te maken. Ik zag het: ze waren bang van mij. Ik merkte het aan hun bevende

lichamen, de spanning en verbazing in hun ogen, de zweetparels op hun voorhoofd ... Diep vanbinnen voelde ik diezelfde angst, alleen had ik geleerd dat angst een vriend kan zijn. Angst kan helpen om te overheersen.

In stilte kroop ik terug in mijn hol en staarde voor mij uit. Voor hen was ik nu braaf en flink. Een voorbeeldige adolescent. In afzondering op mijn kamer, mijn cel, mijn reservaat, kwam ik tot mijzelf. Innerlijk was ik vrij en kon ik hen laten boeten voor wat ze mij aandeden. In mijn hoofd stierven ze een voor een een stille, wrede dood. Pas toen de laatste was gestorven, kon ik mijn ogen weer openen en erkennen dat de wereld er nog was. Maar ik had nog heel wat strijd te leveren.

Taho

Mijn naam is Taho en ik ben zeventien jaar oud. Ik heb gitzwart, sluijk haar. Ik draag twee oorringen en heb een kleine ster getatoeëerd op mijn linkeroorlel. Die heb ik met mijn naald en Chinese inkt zelf aangebracht. De kleine scherpe prikken schonken me een genot van kortstondige pijn.

Mijn wenkbrauwen zijn bijna onzichtbaar. Mensen vragen mij soms of ze uitvallen of weggeschoren zijn. Ik trek ze uit. Ik doe dat onbewust, mijn wenkbrauwen epileren. Het is eigenaardig om achteraf te beseffen dat mijn lichaam de controle van mijn geest heeft overgenomen, terwijl het normaal omgekeerd is. Maar het geeft me innerlijke rust.

Op mijn linkerwang zie je een klein litteken, een paarse komeet. Een cadeau van de cowboy die bij mij inwoonde. Ik vind het mooi. Net als bij de indianen. Het is een teken van mijn stam. Daarom sloop ik als kind ook ontelbare keren naar buiten om te kijken naar de sterren: om mij met hen verbonden te weten en te dromen van een ander leven.

Ik heb een slank lichaam met een gespierde torso en

sterke armen. Ik zie het bloed door mijn aderen stromen en soms is het alsof er een vloedgolf door mijn lichaam raast en mijn armen uit mijn huid zullen barsten. Hoe ouder ik word, hoe mooier mijn lichaam wordt. Ooit zal ik één gespierde massa zijn, met de kracht van tien orkanen.

Ik heb geen alledaagse naam, maar ik heb dan ook geen alledaagse ouders, kom niet uit een alledaags gezin. De mensen bij wie ik bijna mijn hele leven heb gewoond, zijn rot, zowel vanbinnen als vanbuiten.

De cowboy is een cowboy, dat denkt hij toch. Van kleins af heb ik hem zien rondlopen, met zijn cowboyhoed en een groot litteken op zijn rechterwang. Altijd had hij iets in zijn linkerhand: een krant, een fles, een pantoffel, een riem – klaar om te gooien of te slaan. Voor mij was dat zijn zweep. Hij miste zelden en stopte pas als ik stillag en me niet meer verroerde. Een tactiek die ik door de jaren heen onder de knie heb gekregen. Stilliggen, niet meer bewegen, de andere op je af laten komen en dan ... Hoe hij aan dat litteken gekomen is, weet ik niet.

Als hij geen riem of pantoffel bij zich had, dan sloeg hij met zijn linkerhand. Soms met de binnenkant van zijn hand, soms met de buitenkant, afhankelijk van hoe hij zich voelde. Soms raakten zijn doodshoofdringen mijn hoofd – dat deed het meeste pijn. Ik heb met de tijd geleerd hoe ik mijn gezicht moet beschermen. De eerste maal deed ik dat niet goed, vandaar die paarse komeet. Ja, voor de hand van de cowboy moest ik altijd op mijn hoede zijn.

Ik heb de cowboy nooit 'pa' of 'papa' mogen noemen. Dan keek hij mij kil aan en bewoog zijn linkerhand. Dus zei ik altijd 'hey' of 'John'. Op het laatst noemde ik hem 'cowboy'.

Er werd niet gepraat bij ons thuis. Volgens de cowboy was praten iets voor mietjes. De enige gesprekken die ik mij nog kan herinneren, zijn de woorden die hij over me uitspuwde en die mij nog de meeste pijn bezorgden. Die littekens zie alleen ik.

Gelukkig rookte hij geregeld de vredespijp, alleen of met vrienden. Ik leerde als klein kind genieten van de walm van hasj in onze huiskamer en ontdekte al vroeg dat ik daardoor in een roes kon komen. Toen ik groter werd, stal ik wiet om die alleen op te roken. Maar ik stopte er vrij snel mee. De wiet wekte demonen in mij op. Ik kon niet meer helder denken. En om te overleven in ons reservaat moest ik gefocust blijven.

De cowboy was gewelddadig en onvoorspelbaar, de angst hield me alert. Ik schrok van kleins af van ieder geluid, elke beweging. Ik was steeds op mijn hoede. De vrienden van de cowboy waren mijn vrienden niet. Elk van hen vormde een bedreiging. In ons reservaat gaven ze zich samen over aan braspartijen, seksfeestjes.

Geweld was dagelijkse kost. Soms was ik toeschouwer, af en toe beval de cowboy wat ik zelf moest doen. De kelder was mijn plaats wanneer er boven zaken gingen gebeuren die geld opbrachten en waar ik niet bij mocht zijn. Wanneer er zware seks op het programma stond, met of

zonder anderen. Ik maakte er een gewoonte van om er zelf naar te verdwijnen als ik voelde dat er dingen stonden te gebeuren. Daar was ik veilig. De kelder werd mijn vaste stek in huis, het werd de thuis in mijn huis.

En dan die cowgirl – een sloerie, een slet. Haar haat ik nog het meest, hoe vaak de cowboy mij ook sloeg, haar wantrouwde ik al van bij mijn geboorte. Bij het zien van het eerste licht wist ik al dat het fout zou gaan. Het felle licht, de vreemde geluiden, de helse kleuren: ze maakten mij bang. Maar wat mij nog het meest tegenstond, was het getier en gevloek van de vrouw die mij had gedragen. Als een etterbuil was ik een last voor haar geweest. Toen die buil openbarstte, vervloekte ze de inhoud. Ik werd buitengeperst, waarna vreemde handen mij vastpakten. Dat kon de cowgirl zelf niet, ze was te dronken.

En zo ging het mijn hele leven. Ik wist nooit wat ik van haar kon verwachten. Een knuffel of hoofdpijn, een fles of een klets, licht of donker, stilte of geschreeuw. Als iemand mij vraagt of ik eens lief kan zijn, denk ik meteen aan haar. En vraag me af wat hij bedoelt.

De cowgirl heb ik nooit gekend zonder een fles alcohol. Die was aan haar vergroeid. Als ik een fles zag, zag ik de cowgirl. En als ik de cowgirl zag, zag ik een fles. Ze genoot van het kleineren, het vernederen. De cowboy was steeds kort en duidelijk, de cowgirl kon uren doorgaan.

De talloze keren dat ze mij als kind in mijn stoel vastbond, mij eten voorzette en plots mijn gezicht in het bord

duwde: ik stikte bijna in het voedsel, voelde het warme eten op mijn huid branden, proestte het uit omdat ik mij verslikte ... En zij maar lachen. Ze gierde het dan uit van leedvermaak. Tot ver in mijn puberteit was ik op mijn hoede als ik thuis at. Ik ben dat zelfs nu nog altijd, al zit ik nu met anderen aan tafel.

Ze genoot er ook van om mij uren te laten rondlopen in een vuile luier, of een natte broek. Mijn geïrriteerde billen waren een pijnlijke rode draad door mijn prille leven. Ze nam dan foto's van mij en hing die op in huis. Zo kon iedereen zien wat een mislukt kind ik was.

Ze kocht haar kleren tweedehands. Was altijd kortgerokt, zodat de cowboy snel zijn werk kon doen als hij daar zin in had. En haar nagels waren lang en geelachtig van de nicotine. Niet alleen haar nagels, maar dat hele wijf leek wel doorrookt. Kortom, het was een marginale, vulgaire alcoholiste.

Ze had hetzelfde haar als ik, altijd vettig. Had grote wallen onder haar ogen en haar huid was steeds asgrauw. Naarmate ze ouder werd, zag haar gezicht er steeds meer uit als een rood purperen veld met kraters. Het vervormde gezicht van een duivelse heks.

Mijn kinderjaren waren een hel. Mijn ouders vochten veel met elkaar: de cowgirl was parttimehoer, de cowboy gebruikte haar als stootkussen, neukpartner of als speeltje, of als alle drie tezelfdertijd. En ik, ik liep er tussen, ving hier en daar wat klappen op en probeerde met de jaren mijn

voordeel te halen uit de eeuwige chaos van ons gezin.

Het verhaal van mijn kinderjaren is niet bijster origineel. Heel wat jongeren die ik de laatste jaren tegen het lijf ben gelopen, vertellen mij hetzelfde, of toch iets wat er op lijkt. Ik vertel hun nooit iets. Mijn reservaat is mijn geheim.

Mijn ouders konden rustig hun gang blijven gaan. Ze bleven uit de handen van de hulpverlening en als iemand van justitie dan toch eens kwam aankloppen, beloofden ze steeds weer dat ze zich zouden herpakken. Elke keer werd het dan een periode stil, maar vervolgens begon het opnieuw. De oorlog was nooit gewonnen, de strijd ging altijd voort.

De cowboy vocht tegen alles wat rondom hem gebeurde, tegen elke gezagsfiguur, elke overheidsinstelling. Alles draaide altijd om hem. Slechts eenmaal verliet hij ons voor een tijdje, omdat hij die ene keer zijn linkerhand buitenshuis had gebruikt en daardoor voor een korte tijd naar de cel moest.

Ik leerde al vroeg dat je op deze wereld iemand moet vermoorden om serieus gestraft te worden.

De cowgirl veranderde niet, ook niet in die periode dat de cowboy verdween. Ze werkte haar frustraties uit op mij en dronk van de ochtend tot de ochtend. Ik leefde ondertussen in haar huiskamer en keek tv, of naar de hoerenkast.

De wereld waarin ik opgroeide, was een gesloten reservaat waar je niet zonder toestemming binnenkwam. De cowgirl deed de deur nooit open, tenzij voor iemand die ze

kende of die haar zou betalen. Er was een standaardprocedure: eerst een sms met de juiste woorden, pas dan liet ze je binnen.

Op mijn negende verjaardag nam ik een beslissing. Ik wilde niet opnieuw in de kelder omdat de cowboy en cowgirl hun ding wilden doen.

Daar beneden tussen de vuiligheid had de cowboy een oude tv en een versleten fauteuil neergezet, met een heleboel videodozen en oude boeken vol indianenverhalen. Ik keek in het donker steeds naar dezelfde speelfilm. Want er stonden wel veel dozen, maar er was maar één videocassette die ik nog kon afspelen. Ik moest het geluid op het luidste zetten om het rumoer van boven te overstijgen. Hun geroep, gehijg en gekrijs maakten er een horrorfilm van.

Als klein kind zat ik daar alleen, te kijken en te luisteren. Die ene film ging langzaam mijn leven kleuren. Ik ontdekte dat het leven van Goyaaké gelijkenissen vertoonde met het mijne. De film inspireerde mij. Ik maakte mij de krijgskunst, de rituelen en de spiritualiteit van de Apachen eigen.

Maar die bewuste dag weigerde ik om naar de kelder te gaan. De cowgirl werd hysterisch, ze flipte volledig. Ik liep van haar weg, rond de tafel. De cowboy hing zoals gewoonlijk in zijn zetel en brulde dat ik naar de kelder moest. Ik weigerde, keek uitdagend naar de cowgirl en wierp af en toe een blik op mijn tierende vader.

In de achtervolging door het huis viel de cowgirl met

haar hoofd tegen de tafel. Ik zag de snee op haar voorhoofd. Bloed druppelde op de grond, ik kon een grijns niet onderdrukken. Ik staarde haar aan, verloor even de cowboy uit het oog. Plots voelde ik zijn greep op mijn schouder. Een ruk aan mijn kraag, een hand in mijn nek en een klap op mijn rug. De cowboy smeed mij tegen de grond en schopte in mijn zij.

‘Waag het niet mij uit te dagen!’ briede hij. ‘Jij mislukkeling, jij sukkelaar!’

Ik voelde zijn hete gehijg boven mij. Ik snakte naar verse lucht en zag zijn lange haren over mij heen hangen. Zijn riem spande al rond zijn linkerhand, een regen van riemslagen viel over mij neer. Mijn vlees werd opengereten, ik kronkelde en probeerde te vluchten ... Maar het enige dat na enkele minuten kon ontsnappen, was mijn pis. De angst had mijn spieren verlamd en deed me plassen als een bange hond.

Na een lange tijd stopte de cowboy met slaan. Mijn dronken moeder gierde van het lachen, de cowboy genoot met een sadistische grijns. Wenend kroop ik over de vloer richting de keldertrap en verdween er in stilte.

Beneden verborg ik me in de kapotte fauteuil. Ik zette de video op zijn hardst en sloot mijn ogen. Ik voelde overal pijn, mijn zij gloeide, de striemen van de riemslagen brandden. Ik proefde bloed, de huid op mijn gezicht leek wel helemaal kapot. Ik stonk naar de pis.

De cowboy en cowgirl gaven me huisarrest. Ik kreeg weer maar eens het bevel om de school te bellen om te zeggen dat ik ziek was. Ik likte in stilte mijn wonden.

Die dag heb ik gezworen dat ik ooit groter en sterker zou worden dan zij. Ooit zou ik genieten. Ik begon fysiek te trainen, elke dag opnieuw. Ik wilde mijn spierbundels ontwikkelen, mijn kleine lichaam sterker maken, mij voorbereiden op de grote strijd.

En ik verslond lectuur over Goyaałé, de grote Apachenleider, de indiaan voor wie velen bang waren, de boeman voor de grote cowboy. Goyaałé werd mijn spirituele bron, mijn leider.

De geur

In de kleuterklas namen de mensen al afstand van mij. De glimlach van de kleuterleidsters smolt weg als ze in mijn buurt kwamen. Ik zag hun mondhoeken neerwaarts krullen en hun neusvleugels trillen. Ze probeerden lief en vriendelijk te zijn, maar hun woorden waren hol en hun gedragingen konden hun afkeer niet verbergen. In al hun grijnzen en lieflijke bewoordingen zorgden ze ervoor dat ze mij niet aanraakten, aaiden of vastpakten. Als ze dat bij toeval toch deden, dan deinsden ze achteruit alsof er een elektrische lading door hun lichaam werd gejaagd. Een fractie van een seconde zag ik dan de angst op hun gezicht. Hun lichaamstaal verried hun walging.

Ik was een stille, teruggetrokken kleuter. Ik hoorde ouders en juffen vertellen dat ik een zonderling was met veel fantasie, het arme schaap uit een kansarm milieu. Ik vertelde niets over thuis. Niemand in de kleuterschool wist in welk een hel ik opgroeide.

Ze zagen niet dat er meer aan de hand was. Ze zeiden dat ik niet graag samenspeelde en dat ik weinig contact nam

met de groep, maar merkten niet dat ik gewoon niet wist hoe ik met andere kinderen moest spelen. Ze vonden dat ik moeilijk te benaderen was, maar ik wist al dat anderen niet te vertrouwen waren. De anderen leken op de cowboy en de cowgirl in mijn huis. Misschien waren zij ook wel gevaarlijk en gewelddadig en wilden ze me ook gewoon uitlachen. Ik voelde veel, maar kon het niet gezegd krijgen.

Een constante in de zorgen die mensen zich om mij maakten, was mijn geur. Zelfs nadat ik propere kleren had aange trokken of me had gewassen: binnen de kortste keren was daar opnieuw mijn geur. Ik ben ermee opgegroeid. Eerst was het alleen een geur die opsteeg vanuit mijn luier, maar langzaamaan kwam ik tot het besef dat die geur verbonden was met de omgeving waarin ik opgroeide.

De stank van de beerput onder ons terras was alom aanwezig. De barsten in de put lieten de beer in de grond sijpelen en via de opstijgende damp vond de stank zijn weg dwars door de gebarsten vloer heen. Overal rook je het, zowel buiten- als binnenshuis.

Ikzelf ging wennen aan de geur, vond hem gaandeweg normaal en ontdekte er zelfs voordelen in. Niemand wist dat het mijn geur was, een geur die ik overal kon produceren en waar ik controle over had. Een geur die ik altijd zou koesteren.

Mijn ouders roken het niet meer, zij waren een onderdeel van de vuilnisbelt waarop ik woonde. Ze werden er wel enkele malen op aangesproken door de school. Waarna

de cowboy tekeerging en mijn dronken moeder mij schrobde tot mijn huid rood zag. Maar het baatte niet. De geur kwam steeds terug.

In de lagere school ontmoette ik in het vierde leerjaar een leerkracht die toch pogingen deed om mij te benaderen. Ze was mooi, groot, had alles wat de cowgirl in mijn thuis-reservaat niet bezat. Ze had een adembenemende glimlach en witte tanden. Haar blik straalde warmte uit. Als ze naar mij keek, ging het bloed sneller door mijn aderen stromen. Ze had golvend, lang blond haar en was steeds modieus gekleed. Er waren dus toch cowgirls die anders waren dan degenen die ik kende. Ze leek lief, behulpzaam en zocht contact met mij.

Maar ze kwam té dicht. Dat kon ik niet riskeren. Ik vertrouwde niemand om mij heen, ook geen mooie, blonde cowgirl met witte tanden. Ze rook naar verraad. Ik kon het niet dulden, ook al had ik het gewild. Ik kon mij niet laten kwetsen, ook al zag ze er mooi uit.

Maar wat ik ook deed, ze gaf mij steeds opnieuw kansen. Ik was de wanhoop nabij. Nog nooit in mijn leven had iemand geprobeerd mij zo dicht te benaderen.

Op een middag slaagde ik erin haar boekentas en jas met mijn geur te besmetten. Ik keek door het raam toe en lette op haar blik toen ze na de middagpauze het klaslokaal weer binnenkwam. Ze walgde van de aanblik en de geur. Ze walgde van mij. Ik voelde pijn in mijn hart, voelde een grote leegte vanbinnen.

Toen werd ik voor de eerste keer geschorst. Mijn ouders waren razend. Ik was plots het destructieve element binnen hun schijnmodelgezinnetje. Ik vloog een weekend de kelder in, mijn hol, mijn ondergrondse reservaat, met mijn geur.

Op dat moment herdoopte ik mijzelf tot Skunk, naar een stinkdier uit Noord-Amerika, het land van de Apachen. Een naam die benadrukte wie ik was, ben en altijd zal zijn.

Vandaag begrijpt nog steeds niemand mijn geur. Niemand wil zien dat ik die nodig heb om te leven. Mijn geur is mijn drug, mijn onzichtbare genotsmiddel. Hij bedwelmt mijn naargeestige gedachten en controleert mijn innerlijke onrust. Hij maakt mijn hoofd leeg, brengt mist in mijn herinneringen en zorgt ervoor dat de beelden worden afgedekt. De geur is mijn sterke wapen, mijn troost, mijn knuffel.

De muis

De film die ik duizend keer heb gezien, gaat over vrijheid, verraad, wraak, macht, verlies, pijn. Een film die mijn leven weerspiegelt. Een film over de stam waartoe ik behoor. Een volk dat verworpen, verraden en vernederd werd. Maar één krijger kwam op voor zijn stam. Hij vocht voor zijn volk en voor hun eer.

Ik genoot van de momenten dat ik in het scherm kon kruipen en opgaan in de wereld van de Apachen. Dan ontpopte zich in mij een onkwetsbare grote krijger en zag ik mijzelf op een paard zitten, ten strijde trekkend en inhakend op de cowboys. Net als bij Goyaałé zou geen enkele kogel mij nog raken.

Ik liet de film altijd heel luid afspelen. In de kelder waren de duisternis, het geluid en de beelden één.

Maar op een dag, toen ik twaalf jaar was, zag ik iets op de grond liggen. Bewegingloos, ademloos. Klein en onschuldig. Ik keek vanuit mijn zetel toe en vroeg mij af of het